

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,,

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΔΑΤΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΤΟΠ-ΧΑΝΑ

Πρὸς τοὺς ἐν Ρεθύμνῃ, Κολυμβαρίῳ, Ἀγίῳ Νικολάῳ, Νεαπόλει, Καστελλίῳ Κισσάμου, Κανδάνῳ, Μοίρας, Λιμένι Σητείας, Ἱεραπέτρῳ, Σπήλι, Βάμου, Καστελλίῳ Πεδιάδος, Ρουστίκοις, καὶ Χώρας Σφακίων ἀνταποκριτάς ἡμῶν ἐκφράζομεν τὰς εὐχαριστίας ἡμῶν διὰ τὴν φροντίδα ἣν κατέβαλον πρὸς εἰσπραξίν τῶν συνδρομῶν τοῦ Νομικοῦ Παραρτήματος, ἐλπίζομεν δὲ τὴν αὐτὴν προθυμίαν καὶ διὰ τὰς τυχόν καθυστερουμένας ἐνιαχοῦ.

Παρακαλοῦνται οἱ ἐν Ἀλκιανοῦ Νεὺς Ἀμάρι, Περάματι, Ἀγίῳ Μύρωνι, Πύργῳ Μονοφατοῖου, Βόροις, Πεύκῳ, Τζερυιάδῳ, Ἀρχάναις, Καλῷ χωρίῳ φίλοι πρὸς οὓς ἐστάλησαν αἱ ἀποδείξεις τῆς ληξάσης ἐξαμηνίας, ὅπως γνωρῶσιν ἡμῖν τὴν λῆξιν των. Ὑποθέτομεν ὅτι δὲν θὰ ἀπαντηθῇ δυσκολία περὶ τὴν εἰσπραξίν τοῦ γλιόχρου ποσοῦ τῆς συνδρομῆς, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξαρτᾶται ἡ ἀνελλιπὴς ἐκδοσις καὶ ἡ συμπλήρωσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τὸ ὅπαϊον κατὰ γενικὴν ὁμολογίαν πληροῖ σπουδαῖον κενὸν διὰ τοὺς περὶ τὰ δικαστικά ἀσχολουμένους.

Ἀριθ. 316 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Ἀρ. Ἀλεξάνδρου

Σιωπηρὰ ἀναμίσθωσις χωρεῖ μόνον δι' ἓν ἔτος. Βάρος ἀποδείξεως δι' ἐπιλοῦσαν βλάβην τοῦ μισθίου, πίπτει εἰς τὸν μισθωτὴν.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 8433 τῆς 24 Ὀκτωβρίου 1903 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Ἰω. Κονταδάκη ἀποδεικνύεται ἡ μίσθωσις ὑπὸ τῆς ἐναγομένης Τραπεζῆς τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας τοῦ ἐνάγοντος δι' ἓν ἔτος, ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ συμβολαίου, ὡμολόγησε δὲ ἡ ἐνχομένη ὅτι μέχρι τῆς ἐγέρσεως τῆς ἀγωγῆς τῆς προκειμένης ἐποιήσατο χρῆσιν τῆς αὐτῆς οἰκίας, τὸ παράπονον τῆς ἐκκαλούσης ἐναγομένης, ὅτι δὲν διετάχθησαν ἀποδείξεις περὶ τῆς βάσεως τῆς ἀγωγῆς, ἦτοι τῆς μισθώσεως, τῆς ἀνανεώσεως τῆς μισθώσεως, μὴ βásiμὸν ἐστὶ, διότι ἡ μὲν μίσθωσις ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ ἄνω μισθωτηρίου συμβολαίου. ἡ δὲ ἀναμίσθωσις διὰ τὸ πρῶτον ἔτος τὸ μετὰ τὴν μίσθωσιν ἐκ τοῦ ὅτι ἐξηκολούθησαν ἡ ἐναγομένη ποιουμένη χρῆσιν τοῦ μισθίου μὴ ἀντιλέγοντος τοῦ ἐνάγοντος καὶ δυνάμει τοῦ ἀρθρου 945 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τοῦ 1903, ὅστις διέπει τὴν ἀναμίσθωσιν ταύτην καθ' ὅσον ὑπὸ τὸ κράτος αὐτοῦ αὕτη ἔλαβε χώραν.

Ἐπειδὴ εἶναι μὲν ἀληθές ὅτι τὰ μέσα καὶ τὸ βάρος τῆς ἀποδείξεως κανονίζει ὁ

ιόιος, ὅφ' ὃν ἔλαβεν ὑπαρξίν ἢ ἐν τῇ ἀγωγῇ συμβάσει τῆς μισθώσεως καὶ οὐχὶ ὁ νόμος, ὁ ἰσχύων κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἐκδίκασεως τῆς διαφορᾶς, πλὴν κατὰ γενικὴν τοῦ δικαίου ἰσχύϊν ἀνγκυρωζομένην καὶ ὑπὸ τῶν περὶ μισθώσεως πραγμάτων διατάξεων τοῦ ὀθωμανικοῦ Κώδικος, ὁ μισθωτῆς ὑπόχρεως ὢν εἰς τὴν ὀλοσχερῆ πληρωμὴν τοῦ μισθώματος καὶ μὴ παρέχων αὐτὸ πλήρες, προβάλλων μεταβολὴν τῶν πραγμάτων τυχαίαν ἢ καὶ ἐξ ὑπαιτιότητος τοῦ ἐμισθωτοῦ, ὀφείλει αὐτὸς ὁ μισθωτῆς ν' ἀποδείξῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην, ὡς Ἰδιον ἰσχυρισμὸν, ἐπομένως ὀρθῶς, εἰ καὶ δι' ἄλλον λόγον, ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὑπεχρέωσε τὴν ἐναγομένην ν' ἀποδείξῃ αὐτὴ ὅτι ἡ πτώσις τῶν πατωμάτων τῆς μισθίου οἰκίας προῆλθεν ἐκ σαθρότητος καὶ παλαιότητος αὐτῶν καὶ μὴ θασίμως ππραπονεῖται περὶ τοῦ ἐναντιοῦ ἢ ἐναγομένη.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἀνωτέρω ἄρθρ. 945 τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος χωροῦσης ἐν προκειμένῳ τῆς ἀναμισθώσεως τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ οἰκίας μόνον ἐπὶ ἐν ἔτος ἀπὸ τῆς λήξεως τῆς μισθώσεως ἦτον μέχρι τῆς 24 8)βρίου 1905, ὁ ἐνάγων δικαιούται λαβεῖν διὰ τὴν πέραν τοῦ χρόνου χρῆσιν ὑπὸ τῆς ἐναγομένης τῆς αὐτῆς οἰκίας δικιαν ἀποζημιώσιν, ἥτις ἐν προκειμένῳ ἀποδεικτέα ἐστὶν ὑπ' αὐτοῦ καὶ διὰ μαρτύριον διὰ τὸ ἀνέρικτον τῆς ἐγγράφου ἀποδείξεως, ὅθεν μεταρρυθμιτέα κατὰ τοῦτο καὶ μόνον ἢ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις, ἥτις ἐπεδίκασε διὰ τὴν πρώτην τριμηνίαν ἀπὸ 24 Ὀκτωβρίου 1905 τῆς χρήσεως τῆς αὐτῆς οἰκίας ὡς διακοσίας λόγῳ μισθώματος, ἐν ᾧ ὡς ἄρτι εἴρηται ἀναμισθωσις δὲν χωρεῖ πλέον.

Ἄρθρ. 317 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἡ περὶ ὁμολογήσεως πραγματικῆς δουλείας ἀγωγή ἀνήκει εἰς τὸν κύριον τοῦ δεσπόζοντος ἀπευθύνεται δὲ κατὰ παντὸς προσβαλόντος τὴν

δουλείαν.

Ἐπειδὴ ἄρῳ κατὰ τὸν Νόμον τὴν περὶ ὁμολογήσεως πραγματικῆς δουλείας ἀγωγήν ἔχει ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ δεσπόζοντος κτήματος (Νόμ. 1,2 § 1 νόμ. 6 § 3 (Πανδ. 25) προσέτι ὁ ἐμφυτευτῆς, ὁ ἐπιφανειοῦχος, ὁ ἐνυπόθηκος δανειστής καὶ ὁ ἐπικαρπωτῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ ἀπλοῦς αὐτοῦ κάτοχος (Οἶκον. ἐμπράγματον § 151) ἢ δὲ ἐνάγουσα καὶ ἐκκαλοῦσα Χρυσῇ Νεοσποῦλα χήρα Γ. Μοσχολάκη ἢ Παυλάκη, δὲν εἶναι κυρία τῆς οἰκίας ὑπὲρ ἧς ἀντιποιεῖται τὴν πραγματικὴν ἢ δουλείαν, οὐδ' ἔχει ἐπ' αὐτῆς ἑτερόν τι δικαίωμα, ἐκ τῶν προσδιδόντων τὴν ἐνάκην τῆς ἀγωγῆς, ἀλλὰ τυγχάνει κάτοχος μόνον αὐτῆς, καθῶσον τὸν ἀρχικῶς κύριον σύζυγόν της, ἐκ διαθήκης μὲν δὲν ἐκληρονόμησεν, ἐξ ἀδικηθέντος δὲ ἐκληρονόμησεν ἀπὸ τριῶν θυγατέρες του, ὡς ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ἐξετασθέντων μαρτύρων ἐπὶ τῶν θεμάτων τῆς Ἀγ. τῶν ἐκκαλουμένων ἀποφάσεων, δὲν ἰσχυρίσθη δὲ αὐτὴ πρωτοδικῶς κατὰ τὴν ἀσζήτησιν, οὐδὲ μεταγενεστέρως, οὐδὲ ἤδη διατείνεται, οὐδὲ κατέθηκαν οἱ ἐξετασθέντες μάρτυρες, ὅτι καὶ αὐτὴ κέκτηται κληρονομικὸν δικαίωμα, ὡς ἀπορρ. καὶ ἀπροικος, ἔπειτα ὅτι νομίμως ἢ β'. τῶν ἐκκαλουμένων καὶ διὰ τοῦ ἐν τῇ σχετικῇ αὐτῆς σκέψει λόγου, εἰς οὗ καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, ἔκριεν ὅτι ἀπορριπτέα ὡς πρὸς αὐτὴν ἀποβίνει ἢ ἀγωγή δι' ἔλλειψιν ἐνεργητικῆς νομιμοποιήσεως καὶ ἀπορριπτέα τὰ περὶ τοῦ ἐναντιοῦ ἀποβαίνουσι παράπανα τῆς ἐφέσεως καὶ τῶν ποσάσεων.

Ἐπειδὴ ὁ τῆς ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμὸς ὅτι κατ' αὐτῆς, κάτοχος τῆς οἰκίας, ἐφ' ἧς κατεσκευάσθη ἡ ξυλινὴ κλίμαξ, ἧς ἡ ἄρτις ἐπιδιώκεται, οὐχὶ δὲ κυρίας, ἅτε ἰδιοκτητοῦ ὄντος τοῦ τέκνου της κληρονομήσαντος τὸν ἀποβιώσαντα πατέρα του, ἀρχικῶς κύριον, δὲν ἀρμόζει ἢ περὶ ὁμολογήσεως πραγματικῆς δουλείας ἀγωγή, ἀπορριπτέος

έστιν ως άβάσιμος, διότι αὐτὴ κατὰ νόμον ἀπευθύνεται κατὰ παντός ὅπωςδήποτε τὴν δουλείαν προσβαλόντος καθόλου ἢ ἐν μέρει (Νόμ. 10 § 1,4,55 Ποινδ. (8,5) Νομ. 5 § 1 ποινδ. (7,6) ἐπομένως νομίμως ἠγγέρθη παρὰ τοῦ ἐτέρου ἐνάγοντος καὶ συνεκαλοῦντος κατ' αὐτῆς ὡς προσβαλοῦσιν τὴν ἐνάσκησιν τῆς δουλείας καὶ ἀδιάφορον ἔστιν ἂν ᾖναι ἢ μὴ κυρία τῆς οἰκίας ἐν τῇ ὑπόθεσι ἢ κλίμαξ.

Ἄριθ. 318 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Κ. Παπαδάκης.

Ἄνακλησις ἀποφάσεως περὶ ὄρκου, πότε ἀκούεται.

Ἐπειδὴ αἱ περὶ ἀνακλήσεως τῆς ὑπ' ἀριθμ. 182 τοῦ 1903 ἀποφάσεως τοῦ Δικαστηρίου τούτου ὑποβληθεῖσαι ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀντιρρήσεις μὴ στρεφόμεναι κατὰ τοῦ κύρους τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐφεισθλήτου δοθέντος ὄρκου, ἀλλ' ἐπιδιώκουσαι τὴν ἐκ νέου κατ' οὐσίαν ἐξέτασιν τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀνάκλησιν τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεως εἰσὶν ἀπαράδεκται καὶ ὡς τοιαῦται ἀπορριπτέαι.

Ἄριθμ. 320 τοῦ 1907.

Εἰσηγητῆς Θ. Θεοδωρόπουλος.

Ἄναπομπὴ ὑποθέσεως εἰς Πρωτοδικεῖον. Πότε γίνεται.

Προσμέτρησης προθεσμίας ἀρχομένης ἐκ γεγονότος συνυπολογίζεται καὶ ἡ ἡμέρα τοῦ γεγονότος.

Ἐπειδὴ ἀφοῦ τὸ πρωτόβαθμον ἀπεφάνθη κατ' οὐσίαν ἐπὶ τῆς ἐπιδίκου διαφορᾶς καὶ ἀπέρριψε τὴν ἀνακοπὴν ὡς ἀβάσιμον, ἡ περαιτέρω ἐκδίκασις αὐτῆς ἀνήκε πλέον ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ Ἐφετεῖον κατὰ τὴν ἐπιτακτικὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 598 τῆς Πολ. Δικονομίας, ἀβάσιμος δὲ διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν ὅτι, ἔδει ν' ἀναπεμφθῆ εἰς

τὸ πρωτοδικεῖον, οὐδὲ ὤφειλεν οὗτος νὰ εὑρίσκηται ἐν ἀπορίᾳ ἐνώπιον τίνος Δικαστηρίου ἔπρεπε νὰ προσκομίσῃ τὰς διαταχθεῖσας εἰς βάρος τοῦ ἀποδείξει ἐγγράφως διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμ. 947 ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, καθόσον ἀφοῦ δὲν παρεπέμφθη ἡ ὑπόθεσις, ἀλλ' ἐκρατήθη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ὡς εἴρηται, ὤφειλε νὰ παραγάγῃ ταύτας ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου, ἡδύνατο δὲ προκειμένου περὶ ἐγγράφων ἀποδείξεων, οἷαι εἰσὶν αἱ διὰ τῆς ἄνω ἀποφάσεως ταχθεῖσαι, νὰ πράξῃ τούτο καὶ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐπι συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως, ἐπομένως οὐδεμίαν χρῆζει συμπληρώσεως ἢ προεκδοθείσα ἀπόφασις ὡς ἀβάσιμος διατείνεται ὁ ἐκκαλῶν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 362 τῆς Πολ. Δικονομίας ἡ ὑπὸ τοῦ κλητῆρος συντασσομένη ἐκθεσις κατὰμέτρησεως παρουσιάζεται ὑπ' αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ ὑπαλλήλου παρ' ᾧ γίνεται ὁ πλειστηριασμός, ὀκτὼ τοῦλάχιστον ἡμέρας πρὸ τούτου, ὥστε πρὸς ὑπολογισμὸν τῆς ἐνάρξεως τῆς προθεσμίας ταύτης προσμετᾶται καὶ ἡ τῆς παρουσιάσεως ἡμέρα, κατὰ τὸ ἄρθρον 189 τῆς Πολ. Δικονομίας καὶ τὴν ὁρθὴν αὐτοῦ ἐρμηνείαν (Οἶκον. ἐγγχειρ. Πολ. Δικον. § 92) ὡς ἀρχομένης τῆς προθεσμίας ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου τῆς παρουσιάσεως, καὶ οὐχὶ ἀπο τῆς κοινοποιήσεως δικογράφου τινός, ὅτε ἀρχεται ἀπὸ τῆς ἐπιούσης, ἀφοῦ δ' ἐν προκειμένῳ ἡ μὲν ἐκθεσις τῆς κατὰμέτρησεως ἐνώπιον τοῦ ἐπὶ τοῦ πλειστηριασμοῦ ὑπαλλήλου κατετίθη τὴν 1ην Ἀπριλίου 1906 κατὰ τὴν ἐν τῷ περιθωρίῳ ταύτης πιστοποίησιν τοῦ συμβολαιογράφου, ὁ δὲ πλειστηριασμός ἐγένετο τὴν 9ην ἰδίου μηνός, ἔπεται ὅτι κληθῆσαν αἱ 8 ἡμέραι καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀβάσιμόν ἐστι.

Ἀριθμ. 322 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος

Περιοφὴ τύπου ἐκτελέσεως εἰς ἀποφάσεις ἀλλοδαπῶν Δικαστηρίων· τότε ἐπὶ γίνεται.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως τοῦ δεχθῆν τὴν ἀπὸ 14 Μαρτίου 1906 ἀνακοπὴν τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἠκύρωσε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 161 τῆς 22 Φεβρουαρίου 1906 πρᾶξιν τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Χανίοις Πρωτοδικῶν, δι' ἧς περιήφθη ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος εἰς τὴν ἐρήμην τοῦ ἤδη ἐφεσιβλήτου ἐκδοθεῖσαν ὑπ' ἀριθμ. 3275 τῆς 15 Μαΐου 1906 ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν διὰ τοὺς ἐν τῇ δευτέρᾳ αἰτιολογίᾳ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθμ. 82 ἀποφάσεως ἐκτιθεμένου ὀρθοῦ; καὶ ἰσμίμους λόγους, εἰς οὓς καὶ τὸ Δικαστήριον τοῦτο ἀναφέρεται, καὶ πρὸς τούτοις διότι ἡ διάταξις τοῦ ἄρθρου 493 τῆς ἰσχυοῦσης **Πολ. Δικονομίας τοῦ 1903** ὀρίζοντος ὅτι «ἡ ἐρημοδικία δὲν παρέχει τεκμήρια ὑπὲρ τῶν αἰτήσεων ἢ ἰσχυρισμῶν τοῦ ἐμφανισθέντος τοῦ δικαστηρίου ὀφείλοντος ν' ἀποφανθῇ μετὰ προκρουμένην τῆς δίκης ἐξέτασιν ὡς εἰς τὰς συζητούμενας κατ' ἀντιμωλίαν δίκας» εἶναι προφανῶς ἐπιτακτικὴ καὶ ἀπαγορευτικὴ κατὰ δὲ τὴν ὀρθὴν ἔννοιαν τοῦ ἄρθρου 315 τῆς κατὰ τὸν χρόνον τῆς περιοφῆς τοῦ τύπου τῆς ἐκτελέσεως ἰσχυοῦσης **Πολ. Δικονομίας τοῦ 1880** ὀρίζοντος ἐν ἐδ. δ' ὅτι «ἐκτελεστοὶ τίτλοι εἶναι ἀποφάσεις ἀλλοδαπῶν δικαστηρίων κλπ. ἀλλὰ τότε μόνον ὅταν αὐταὶ δὲν ἀντίκεινται εἰς ἀπαγορευτικούς νόμους ἰσχύοντας εἰς τὴν νῆσον» καὶ μὴ ποισυμένον οὐδεμίαν διάκρισιν μεταξὺ οὐσιαστικῶν καὶ δικονομικῶν νόμων εἰς τὰς λέξεις «ἀπαγορευτικούς νόμους» περιλαμβάνονται οὐ μόνον οἱ οὐσιαστικοὶ νόμοι ἀλλὰ καὶ οἱ δικονομικοὶ, ἐπομένως καὶ δικονομικὴ ἂν θεωρηθῇ ἡ ἀπαγορευτικὴ διάταξις τοῦ προμνησθέντος ἄρθρου 493 τῆς

Πολ. Δικονομίας, δὲν ἠδύνατο νὰ περιοφῆ εἰς τὴν ἀντικειμένην εἰς αὐτὴν ὑπ' ἀριθμ. 3275 ἐρήμην ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν ὁ τῆς ἐκτελέσεως τύπος (ἴδε ἀπόφ. Ἀρ. Πίγγου 7 τοῦ 1843) Οἰκ. ἐγγχειρ. § 258 β σημ. 8 Ρουσ. περὶ ἐκτελ. § 43)· ὅθεν τὰ σχετικὰ παράπονα τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐλέγχονται ἀκλυπότεστα, καὶ συνεπῶς ἀπορριπτέα ὡς μὴ βάσιμος ἢ ὑπὸ κρίσιν ἔφρασι; καὶ ἐπιβλητέα τῶ ἐκκαλοῦντι ἡ δικαστικὴ δαπάνη τῆς ἐκκλήτου δίκης.

Ἀριθμ. 324 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ι. Σαουνάτσος

Ὁμολογία διὰ πληρεξουσίου ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἐντολή.

Ἐπειδὴ τὸ ἐφεσιβλήτον Δημόσιον διὰ τε τῶν προτάσεων τοῦ καὶ ἐπ' ἀκροατηρίου ὁμολογεῖ τὸν ἐν τῇ ἐφέσει ἰσχυρισμὸν περὶ μερικῆς ἐξοφλήσεως τῆς ὑπ' αὐτοῦ κατασχεθείσης εἰς χεῖρας τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀπαιτήσεως, ἀλλ' ἵνα ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἢ γενομένη ὑπὸ τοῦ πληρεξουσίου τοῦ Δημοσίου ἔχῃ ἀποτελέσματα, ἀπαιτεῖται νὰ ἦ ὁ πληρεξούσιος οὗτος ἐφωδισμένος δι' εἰδικῆς πρὸς τοῦτο ἐντολῆς κατὰ τὸ ἄρθρον 99 τῆς **Πολ. Δικονομίας**, καὶ ἐπομένως ἀνάγκη ὅπως ἀναβάλῃ τὸ Δικαστήριον τὴν ἀπόφασιν του, μέχρις οὗ προσαχθῇ ἐνώπιον του τὸ σχετικὸν πληρεξούσιον ἐγγραφον, δι' οὗ χορηγεῖται πρὸς τὸν εἰρημένον πληρεξούσιον ἡ προμνησθεῖσα εἰδικὴ ἐντολή, ἧτις δὲν προκύπτει ἐκ τῶν προγενεστέρων πρακτικῶν τοῦ Δικαστηρίου, ἐξ ὧν μόνη ἢ γενικὴ δικαστικὴ πληρεξουσιότης τοῦ ἄρθρου 98 τῆς **Πολ. Δικονομίας** προκύπτει.

Ἀριθμ. 326 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ι. Σαουνάτσος

Παρέκκλισις ἀπὸ τῶν διαδικαστικῶν νόμων, ἐπὶ ἀλλοδαπῶν διαδίκων δὲν ἐπιτρέπεται ἐπὶ

δαιτητικῶν Δικαστηρίων.

Ἄποδοχῇ ἀποφάσεως παραπεμπούσης εἰς δαιτητικὸν Δικαστήριον καθιστᾶ ταύτην τελεσιδίκον.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 219 Νόμου καὶ τοῦ πρὸς ἐκτέλεσιν αὐτοῦ ἐκδοθέντος ὑπ' ἀριθμ. 192 (1900) κανονιστικοῦ Διατάγματος, συναγεται ὅτι αἱ διὰ τῶν νομοθετικῶν τούτων διατάξεων θεσπιζόμεναι παρεκκλίσεις ἀπὸ τῶν κειμένων διαδικαστικῶν νόμων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύνθεσιν τῶν δικαστηρίων καὶ τὴν τηρητέαν διαδικασίαν, ὡς αἱ παρίστανται διὰ δικαιοδοτικοῦ, ἀφορῶσι τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν ἡ δίκη διεξάγεται ἐνώπιον τῶν τακτικῶν δικαστηρίων, οὐχὶ δὲ καὶ ὅταν δικάζη δαιτητικὸν δικαστήριον, καὶ ἂν ἀκόμη ἡ δαιτησία εἶναι ἀναγκαστικὴ, διότι εἰς πᾶσαν περίπτωσιν τὸ δαιτητικὸν δικαστήριον καθίσταται ὑπὸ τῶν διαδίκων, δυναμένων τούτων νὰ διορίζωσι τοὺς δαιτητὰς· των κατ' οἰκείαν κρίσιν, οὐ ἔνεκεν δὲν δύνανται νὰ ἐφαρμοσθῶσιν ἐπὶ τοιούτων δαιτητικῶν δικαστηρίων οἱ περὶ συνθέσεως τῶν τακτικῶν Δικαστηρίων ἐν αἷς δίκαις παρίστανται ἄλλοδαποὶ ὀρίσμοι τῶν προμνησθέντων νόμων· ἄλλως προκειμένου περὶ διαφορᾶς μεταξὺ συνεταίρων πηγαζούσης ἐξ ἐμπορικῆς ἐταιρίας, ἔδει οὐχὶ μόνον ὁ διερμηνεὺς τῆς οἰκείας τοῦ ἄλλοδαποῦ διαδίκου Προξενικῆς Ἀρχῆς νὰ παρίσταται, ὡς ἀξιῶσι ὁ ἐκκαλῶν, ἀλλὰ καὶ δύο πάρεδροι ὑπὸ τοῦ Προξενείου ὀρίζόμενοι δικασταί, κατὰ τὸ ἄρθρον 2 τοῦ ἂνω μνησθέντος ὑπ' ἀριθ. 160 νομοθετικοῦ Διατάγματος, τοῦθ' ὅπερ ἀντίκειται ὅλως πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ δαιτητικοῦ Δικαστηρίου, ὅπερ δέον ν' ἀπορρέῃ ἐκ μόνης τῆς βουλήσεως τῶν διαδίκων καὶ νὰ καθιερωθῆται ὑπὸ προσώπων ὑπὸ τῶν διαδίκων, καὶ μόνον ἐν ἀρνήσει τῶν συνεταίρων δύνανται αἱ δαιτηταὶ νὰ διορίζωνται καὶ ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου· τούτων δ' οὕτως ἐχόντων, ἀπορριπτέα ἡ περὶ ἀκυρότητος τῆς ἐνώπιον τοῦ δαιτητικοῦ Δικασ-

τηρίου διαδικασίας, ὡς μὴ μετασχόντος τοῦ οἰκείου διερμηνέως, ἔνστασις τοῦ ἐκκαλοῦντος, ὄντος Ἰταλοῦ ὑπηκόου, ὡς ἀβάσιμος.

Ἐπειδὴ ἡ ἄνωτέρω ὑπ' ἀριθμ. 1423 (1902) ἀπόφασις τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων, δι' ἧς τὸ Δικαστήριον παρέπεμψε τὴν μεταξὺ τῶν διαδίκων διαφορὰν εἰς δαιτητικὸν Δικαστήριον, εἶναι προδήλως ὀριστικὴ, διότι τὸ ἐκδόν αὐτὴν Δικαστήριον ἀπεξεδύθη ἐντελῶς τῆς περαιτέρω ἐκδικάσεως τῆς διαφορᾶς, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ πλέον ἐπὶ τοῦ λυθέντος, ὡς ἂν εἴρηται ζητήματος, περὶ τῆς ὑπάρξεως ἧτοι τῆς μεταξὺ τῶν διαδίκων ἐταιρίας· ἐφ' ὅσον δὲ ὁ ἐκκαλῶν ἐξετέλεσεν ἀνεπιφυλάκτως μάλιστα τὴν ἀπόφασιν ταύτην, παραστὰς ἐνώπιον τοῦ δαιτητικοῦ Δικαστηρίου, διορίσας δικαστὴν καὶ ἐν γένει διεξαγαγὼν ὅλην τὴν δίκην ἐνώπιον τῶν δαιτητῶν, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιρρήσεως, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρακτικῶν τοῦ δαιτητικοῦ Δικαστηρίου, προφανῶς ἀπεδέξατο τὴν προμνησθεῖσαν 1423 ὀριστικὴν τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων ἀπόφασιν, ἧτις ἐντεῦθεν ἐγένετο τελεσίδικος, κατὰ τὸ ἄρθρον 577 τῆς Πολ. Δικονομίας· ὑπαρχούσης δι' οὕτω τελεσιδικίας περὶ τοῦ διὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης λυθέντος ζητήματος τῆς εὐθύνης ἧτοι τοῦ ἐναγομένου ὡς συνεταίρου ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 16460 (1892) συμβολαίου, ὁρθῶς τὸ δαιτητικὸν Δικαστήριον ἀπέρριψε τὴν τοῦ ἐναγομένου ἔνστασιν περὶ ἀναρμοδιότητος τὴν στηριζομένην εἰς τὸν λόγον, ὅτι δὲν ὑπόκειται ἐν τῇ ἀγωγῇ διαφορὰ μεταξὺ συνεταίρων, καὶ τὸ περὶ τοῦ ἐναντίου παράπονον τοῦ ἐκκαλοῦντος ἀποβαίνει ἀπορριπτέον ὡς μὴ βάσιμον· οὐδεμίαν δ' ἄσκει νόμιμον ἐπιρροὴν ὁ ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος ὅτι ἐξεκάλεσε τὴν ὑπ' ἀριθμ. 1423 ἀπόφασιν δι' ἐφέσεως ὑπὸ χρονολογίαν 15 Φεβρουαρίου 1907, ἧτοι μετὰ τὴν κατὰ τὸν ἄνωτέρω ἐκτεθέντα τρόπον ἐπελθοῦσαν τελεσιδικίαν δι' ἀποδοχῆς αὐτῆς ἐκ μέρους τοῦ ἐκ-

καλοῦντος, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀπορριπτεῖται ἔστί.

Ἄριθμ. 328 τοῦ 1907.

Εἰσηγητὴς Δ. Δημητριάδης Πρόεδρος.

Δωρεὰ μεταξύ συζύγων μωαμεθανῶν ἔγκυρος ἔστι.—Παυλιανὴ ἀγωγή κατὰ τὸν Ὁθωμ. Ἄστ. Κώδικα δὲν χωρεῖ.

Ἐπειδὴ ἡ περὶ ἀκυρότητος τοῦ προμηθεύοντος συμβολαίου, ἔνστασις τῶν ἐκκαλούντων, ἡ ἐρειδομένη εἰς τὸν λόγον «ὅτι ἀναφέρεται μὲν αὐτῷ ὡς καταρτισθεῖσα σύμβασις ἀγοραπωλησίας καὶ δωρεάς, κατ' οὐσίαν δὲ μίᾳ συνέστη δικαιοπραξία ἡ τῆς δωρεάς εἰς τὴν σύζυγον τοῦ ἐγγυητοῦ Μουσταφᾶ Φαρουλάκη, ἥδη ἐφεισβλήτου, ἄνευ δηλονότι καταβολῆς τιμῆματος. ἡ ἀνταλλάγματος» στερεῖται νομίμου βάσεως, διότι καὶ ἂν ὑποτεθῆ ὅτι ἡ διὰ τοῦ μνησθέντος συμβολαίου καταρτισθεῖσα σύμβασις, εἶναι δωρεὰ καὶ οὐχὶ ἀγοραπωλησία, δὲν εἶναι αὕτη ἄκυρος, καίτοι μεταξύ συζύγων γενομένη κατ' ὅσον οὐδεμίᾳ διάταξις τοῦ ἰσχύοντος καὶ ἐφαρμοστέου εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν Ὁθ ἄστικ. Κώδικος ἀπαγορεύει ἢ κηρύσσει ἄκυρον τὴν μεταξύ συζύγων δωρεάν, τὸ ἐναντίον μάλιστα προκύπτει σαφῶς ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ ἄρθρου 867 τοῦ ὀθωμ. ἄστικ. κώδικος, κατ' ἦν, ὅταν διαρκοῦντος τοῦ γάμου ὁ ἕτερος τῶν συζύγων δωρήσῃ καὶ παραδώσῃ τι εἰς τὸν ἄλλον δὲν δύναται πλέον ν' ἀνακαλέσῃ τὴν δωρεάν. ὅθεν τὸ σχετικὸν παράπονον τῶν ἐκκαλούντων δὲν εἶνε βᾶσιμον.

Ἐπειδὴ καὶ τὸ ἕτερον παρίποννον αὐτῶν, ὅτι ἐνῶ οὗτοι ἰσχυρίσθησαν ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου, ὅτι εἶνε ἄκυρος ἡ οὕτω καταρτισθεῖσα δωρεὰ, διότι ὁ δωρητὴς ὀφειλέτης δὲν εἶχεν ἐτέραν περιουσίαν ἀρκοῦσαν πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν χρεῶν αὐτοῦ, τὸν δὲ ἰσχυρισμὸν του τοῦτον δὲν ἠρνήθη ἢ ἀντίδικος αὐτῶν, τὸ Πρωτοδικεῖον δὲν ἐδέχθη τὴν ἔνστασιν του ταύτην, οὐδὲ διέ-

ταξε περὶ αὐτῆς ἀποδείξεις» στερεῖται νομικῆς ὑποστάσεως, διότι ὁ ἐκτεθείς ἰσχυρισμὸς τῶν ἐκκαλούντων περιέχει μὲν τὰ στοιχεῖα τῆς Παυλιανῆς ἀγωγῆς τοῦ Ρωμαϊκοῦ Δικαίου, ἡ ὅποια ὅμως δὲν καθιεροῦται δι' οὐδεμίᾳ διατάξεως τοῦ ἰσχύοντος κατὰ τὴν σύνταξιν τοῦ εἰρημένου συμβολαίου ὀθωμ. ἄστικ. Κώδικος.

Ἄριθμ. 334 τοῦ 1907

Εἰσηγητὴς Ἄριστ. Ἀλεξάνδρου

Ἐφεσις πῶς ἀσκειται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 584 τῆς Παλ. Δικονομίας ἡ ἔφεσις ἀσκειται δι' ἐμπροθέσμου καταθέσεως τοῦ δικογράφου αὐτῆς παρὰ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Δικαστηρίου τοῦ ἐκδόντος τὴν προσβαλλομένην ἀπόφασιν ἢ τῷ Γραμματεῖ τοῦ Ἐφετείου, ἡ δὲ μὴ σύγχρονος κατάθεσις τῶν ἀναγκαίων πρὸς κοινοποίησιν ἀντιγράφων μετὰ τῶν νομίμων τελῶν καὶ δικαιωμάτων ὑποχρεοῖ τὸν Γραμματέα τοῦ Δικαστηρίου ν' ἀρνηθῆ τὴν παραλαβὴν τοῦ δικογράφου τῆς ἐφέσεως, δὲν ἐπηρεάζει ὅμως τὸ παράπαν τὸ νόμιμον τῆς ἐγέρσεως τοῦ ἐνδίκου μέσου τῆς ἐφέσεως, ὅπερ ἐπέρχεται διὰ μόνης τῆς ἐμπροθέσμου καταθέσεως τοῦ δικογράφου ὅθεν μὴ βᾶσιμος ἡ περὶ τοῦ ἐναντίου ἔνστασις ἀπαράδεκτος τῆς ἐφέσεως, ἢν προβάλλει ἡ ἐφεσίβλητος καὶ ἀπορριπτεῖται.

Ἐπειδὴ ἐκ τε τοῦ ἱστορικοῦ τῆς ὑπὸ συζήτησιν ἐφέσεως, ἐν ἣ παραπονεῖται ὁ ἐκκαλῶν ὠρισμένως κατὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεως, ὡς οὐκ ὀρθῶς δεξαμένης τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἐφεισβλήτου διὰ τὴν ὑπὸ στοιχεῖον γ'. οἰκίαν καὶ ἐκ τοῦ αἰτητικοῦ τῆς αὐτῆς ἐφέσεως, κατ' ὃ αἰτεῖται τὸ ἐκκαλοῦν, ὅπως ἀκυρωθῆ καὶ ἐξαφανισθῆ ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθ. 3^ο τοῦ προγράμματος αὐτοῦ οἰκίαν προδήλως ἐκκαλεῖται ἡ ἀπόφασις 1257 τοῦ Πρωτοδικείου Χανίων μόνον ὡς πρὸς τὸ μέρος αὐτῆς τὸ ἀφορῶν τὴν

ἐν τῷ προγράμματι τοῦ Δημοσίου τῷ ἀνακοπέντι ὑπὸ τῆς ἐφρεσιβλήτου ὑπ' ἀριθμ. 3 οἰκίαν, ὡς ἐν αὐτῷ καὶ τῇ ἀνακοπῇ περιγράφεται, ἐπομένως οἱ λόγοι τῶν προτάσεων, δι' ὧν παραπονεῖται τὸ αὐτὸ ἐκκαλοῦν κατὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ὡς ἀναγόμενοι ὡς πρὸς τὴν ὑπ' ἀριθμ. 4 τοῦ μνησθέντος προγράμματος οἰκίαν, δι' ἣν ἐδέχθη ἡ αὐτὴ ἀπόφασις τὴν ἀνακοπὴν τῆς ἐφρεσιβλήτου ἀπαράδεκτοί εἰσι, καθόσον ὡς πρὸς τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν ἐκκαλεῖται ἡ ἀπόφασις αὐτή, καὶ κατ' ἀκολουθίαν κατὰ τὸ μέρος τοῦτο δὲν μεταβιβάζεται ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τοῦτου ἡ ἐκκαλουμένη ἀπόφασις συνφρῶν τῷ ἀξιῶματι τοῦ δικαίου ὅτι κατὰ τοσοῦτον μεταβιβάζεται ἡ ὑπόθεσις ἐνώπιον τῶν Ἐφετῶν καθ' ὅσον ἐκκαλεῖται.

Ἄριθμ. 335 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Αριστ. Ἀλεξάνδρου

Παραγραφὴ διακόπτεται διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ὑπὸ τοῦ ὀφειλέτου τοῦ χρέους.

Ἐπειδὴ ἡ ἔνστασις τοῦ ἀνακόπτοντος ὀφειλέτου ὅτι τὸ χρέος του τὸ πηγάζον ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2394 τοῦ 1887 συμβολαίου τοῦ συμβολαιογράφου Χανίων Ἀρίστ. Μπισσαξάκη ἐκ γρ. 9700 παρεγράφη ὡς παρελθούσης πλήρους δεκαπενταετίας ἀπὸ 28 Φεβρουαρίου 1887, ὁπότε ἦν ἀπαιτητὸν, μέχρι τῆς ἀνακοπῆς του, μὴ βάσιμός ἐστι καὶ ἀπορριπτέα, διότι καθ' ἃ ἀντενίστανται οἱ καθ' ὧν ἡ ἀνακοπὴ καὶ ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1900 αἰτήσεως τοῦ ὀφειλέτου Καθρουλάκη πρὸς τὸν Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν Χανίων, ὁ ὀφειλέτης οὗτος ἀνεγνώρισεν διὰ τῆς αἰτήσεως του ταύτης τὸ ὡς εἴρηται χρέος του, ζητήσας ἵνα τῷ χορηγηθῇ προθεσμία πρὸς πληρωμὴν αὐτοῦ, ἡ ἀναγνώρισις δ' αὕτη γενομένη πρὸς τὸν ἀρμόδιον δικαστὴν διὰ δικηγράφου, ἐν ᾧ φέρεται καὶ ἡ ὑπογραφή αὐτοῦ τοῦ ἰδίου ὀφειλέτου Ἰωάννου Καθρουλάκη, ἐπέφερε κατὰ τὸ ἄρθρον 1674

τοῦ Ἀστικοῦ Κώδικος τοῦ Ὀθωμανικοῦ διακοπὴν τῆς παραγραφῆς τοῦ ὡς εἴρηται χρέους, ἀπὸ τοῦ χρόνου δὲ τοῦ ἐγγράφου τούτου μέχρι σήμερον προδήλως δὲν ἐχώρησεν ὁ νόμιμος χρόνος τῆς παραγραφῆς.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς δὲν ἐπετράπη ἡ ἐμμέτρως ἀπόδειξις τῷ ἀνακόπτοντι περὶ τοῦ ὅτι διὰ τοῦ δευτέρου ἐκτελουμένου συμβολαίου ὑπ' ἀριθ. 7949 τοῦ ἐκ γρ. 1800 ἐγένετο ἀνανέωσις τοῦ πρώτου ὑπ' ἀριθμ. 2394 ἐκ γροσίων 9700, καθόσον οὐδεμία νόμιμος περίπτωσις συντρέχει πρὸς τοῦτο, προκειμένου περὶ ποσοῦ μείζονος τῶν ἐξήκοντα δραχμῶν.

Ἄριθμ. 336 τοῦ 1907

Εἰσηγητῆς Κ, Παπαδάκης

Χρηματικῆς ἱκανοποίησις δι' ἠθικὴν ζημίαν ἐξ ἀδικήματος, νόμῳ βάσιμός ἐστι.

Ἐπειδὴ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσει ἀγωγῆς ὁ ἐνάγων καὶ νῦν ἐφρεσιβλήτος ἐξήτει διὰ τὴν προσβληθεῖσαν τιμὴν του συνεπεία τῆς ὑπὸ τοῦ ἐναγομένου καὶ νῦν ἐκκαλοῦντος ἐκ δολίας προνιρέσεως γενομένης κατ' αὐτοῦ καταγγελίας ὅτι ἐποιήσατο χρῆσιν ἀποδείξεως, ἧς ἡ ὑπογραφή ἦτο πλαστή, ἐν ᾧ διετέλει ἐν γνώσει τῆς γνησιότητος, ταύτης τὴν ἀνόρθωσιν τῆς ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς τιμῆς του ἐπελθούσης αὐτῷ ὑλικῆς ζημίας, ἧς τὸ ποσὸν ἀνεβίβαζεν εἰς ὄρ. 1500, ἐπιβοθητικῶς δὲ ἀνάλογον χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν αὐτῷ ἐκ τῆς αὐτῆς καταγγελίας ἠθικὴν βλάβην, ἧς τὸ ποσὸν ἀνεβίβαζεν εἰς δραχμὰς χιλίας.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς ρητὰς καὶ σαφεῖς διατάξεις τῶν ἄρθρ. 7 τῆς Ποιν. Δικονομίας καὶ 1321 τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος Ἀστ. Κώδικος ὁ ἐξ ἄξιοποινοῦ πράξεως προσβληθεὶς τὴν ὑγείαν, τὴν σωματικὴν ἀκεραιότητα, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν τιμὴν, τὴν αἰδῶ καὶ τὴν ἀγνεῖαν, δικικιοῦται ν' ἀπαιτήσῃ τὴν ἀνόρθωσιν πάσης ὑλικῆς ζημίας, πρὸς τού-

τοῖς δὲ καὶ ἀνάλογον χρηματικὴν ἱκανοποίησιν διὰ τὴν ἐπενεχθεῖσαν αὐτῶν ἠθικὴν βλάβην. ἐπομένως ἡ τοῦ ἐφεσηβλήτου ἀγωγὴ ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἀνωτέρω διατάξεων ἐγερθεῖσα, εὐσταθεῖ νόμῳ, ὁ δὲ περὶ τοῦ ἐναντίου ἰσχυρισμὸς τοῦ ἐκκαλοῦντος εἶναι ἀβάσιμος, οὐδ' ἔχουσιν ἐφαρμογὴν ἐναντι τῶν ἀνωτέρω μνημονευομένων ρητῶν διατάξεων τὸ ἐν Ἑλλάδι κρατοῦντα ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ἄρθρων 6 καὶ 86 τῆς Ἑλληνικῆς Ποιν. Δικονομίας ἐν σχέσει πρὸς τὸν Βυζαντινὸν Νόμον, τὰς σχετικὰς τοῦ ὁποῦοῦ διατάξεις περὶ χρηματικῆς ἀποζημιώσεως ὡς ποινῆς κατήγγησεν ὁ Πῶν. Νόμος.

Ἀριθμ. 337 τοῦ 2907

Εἰσιγητῆς Κ. Παπαδάκης

Ἐξάλειψις ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως πῶς ἐπιδιώκεται.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρον 90 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 167 νόμου περὶ μεταγραφῆς καὶ ὑποθηκῶν καὶ 606 τοῦ Νέου ἀστικ. Κώδικος, ὅταν δὲν δοθῇ ἡ συγκατάθεσις διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑποθήκης ἢ προσημειώσεως ἢ περὶ αὐτῆς αἰτήσεως φέρεται εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς περιφέρειας, ἔνθα ἐγένετο ἡ ἐγγραφὴ, πρὶν δὲ ἀποφανθῇ τὸ Δικαστήριον ὀφείλει αὐτεπαγγέλτως νὰ ζητήσῃ παρὰ τοῦ ὑποθηκοφύλακος τὴν ἐγγραφὸν ὑποβολὴν τῶν παρατηρήσεων του ἐπὶ τῆς περὶ ἐξάλειψεως αἰτήσεως, ἐν προκειμένῳ ὅθεν ἐσφαλμένως τὸ πρωτόβαθμιον Δικαστήριον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ἀποφάσεώς του ἐδέξατο τὴν τῶν ἐφεσιβλήτων ἀνακοπὴν καὶ διέταξε τὴν ἐξάλειψιν τῆς ὑπ' αὐξοντα ἀριθμ. 10697 τοῦ 10 βιβλίου εἰσερχομένων τῶν ὑποθηκῶν Κολυμβαρίου Κισσάμου καταχωρισθείσης μεταγραφῆς τῆς ἀπὸ 27 Ἰουνίου 1907 ἐπιταγῆς τοῦ νῦν ἐκκαλοῦντος κατὰ τῶν ἐφεσιβλήτων πρὶν ἢ συμμορφωθῇ πρὸς τὰς διατάξεις τῶν ἀνωτέρων μνημονευομένων ἄρθρων, ἐποτιέ-

νωσ τὸ διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως ὑποβαλλόμενον περὶ τούτου παράπονον ἐλέγχεται βάσιμον.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» τῆς Νέας Ἐρεῦνης ἐπιθυμοῦσα νὰ παράσχῃ εἰς τὸν νομικὸν κόσμον τῆς Κρήτης πλήρη τὴν σειρὰν τῆς Νομολογίας τῶν ἀνωτέρων Δικαστηρίων τῆς Νήσου προτίθεται, παρὰ τὴν τρέχουσαν νομολογίαν, νὰ δημοσιεύσῃ καὶ ἐκείνην τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τὸ ὁποῖον διυπίπτει ἀπὸ τῆς διακοπῆς τῆς ὑπὸ τοῦ κ. Ταξεδάκη ἐκδοθείσης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τῆς «Νομικῆς» τοῦ κ. Πλουμιδοῦ ὡς καὶ ἀπὸ τῆς διακοπῆς ταύτης μέχρι τῆς ἐνάρξεως τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος». Οὕτως οἱ ἔχοντες τὰ τρία ταῦτα νομικὰ περιοδικὰ θὰ ἔχωσι πλήρη τὴν σειρὰν τῆς Νομολογίας τῶν Ἀνωτ. κρητικῶν Δικαστηρ.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» παρακαλεῖ τοὺς δυνδρουμτὰς ὅπως καταβάλωσι τὴν ὁδὸν οὕπω λήγουσαν ἐξάμηνον δυνδρουμὴν αὐτῶν εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἐπιτετραμμένους τὴν εἰσπραξίν, οἵτινες θὰ ἐγχειρίσωσιν αὐτοῖς τὴν σχετικὴν ἀπόδειξιν. Γνωρίζει δὲ αὐτοῖς ὅτι ἀπὸ 1 προδεχοῦς Δεκεμβρίου θέλει ἀρχίσει τὴν δημοσιεύσιν τῆς Νομολογίας τοῦ Ἐφετερίου Ἡρακλείου παρὰ τὴν τῶν Χανίων.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Νομικοῦ Παραρτήματος» εἰδοποιεῖ τοὺς δυνδρουμτὰς ὅτι τακτοποιηθείσης τῆς ὑπηρεσίας αὐτοῦ θέλει ἐκδίδεται τακτικῶς τρις τοῦ μηνός.

Οἱ ἐγγραφόμενοι νέοι δυνδρουμταὶ δύνανται νὰ ἔχωσι καὶ τὰ προεκδοθέντα φύλλα.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία